

השלושה שהלכו יחדיו

מתוך "שעון הפלא"
מאת ה. פייל 1892

HP

בדרך פגשה בנקניק.
"לאן פניך, ידידי?" שאלה האוזה
האפורה.
"לעולם הרחב" ענה הנקניק.
"ומדוע זאת?" שאלה האוזה האפורה.
"למה לי להישאר בבית?" אמר הנקניק
"אמנם מפטמים אותי בבשר וקמח
שעורה, אבל עושים זאת רק כדי
שיוכלו לאכול אותי אחר כך. זו דרכו
של העולם."

חיה פעם אווזה אפורה, יפה מאוד.
אבל פעם אמרה בעלת הבית שלה
"אמרוט את נוצותיה של האוזה הזו,
אביא אותן לשוק ואקבל עבורן כסף
טוב."
האוזה שמעה זאת והדבר לא מצא חן
בעיניה. אמרה לעצמה "למה לי לגדל
נוצות שאחרים ימרטו אותן?" ויצאה
מהבית לעולם הרחב בלי לקחת דבר,
אלא רק עם מה שעליה.

"ולי, למה לגדל נוצות יפות למריטה על ידי אחרים." "כן, זה נכון" אמר הנקניק "ולמה לי שיפטמו אותי בבשר וקמח שעורה רק כדי שאשמש אוכל לאחרים."

ומאחר ששלושתם היו בדעה אחת הלכו בדרך ביחד.

הם הלכו והלכו עד שהגיעו ליער גדול ומי פגש אותם שם? לא אחר אלא שועל אדום גדול.

"לאן פניכם, ידידיי?" שאל הוא.

"הו, אנו הולכים לעולם הרחב" אמרו

האווזה האפורה, הנקניק והתרנגול.

"ולמה זה כך?" שאל השועל.

כי בבית לא כדאי להם להישאר.

האווזה האפורה מגדלת נוצות למריטה

על ידי אחרים, הנקניק מפוטם לאוכל

של אחרים, והתרנגול קורא כדי להעיר

אחרים. זו דרכו של העולם מאז

ולתמיד, ולכן עזבו את ביתם.

"כן, זה נכון" אמר השועל "אז בואו אלי

"כן, זה נכון" אמרה האווזה האפורה "גם אני יוצאת לדרך, כי מדוע לי לגדל נוצות יפות למריטה על ידי אחרים? אז הבה ונלך ביחד, כי הרי אנו בדעה אחת."

לנקניק התאים הדבר והם יצאו לדרך יד ביד.

בדרכם פגשו תרנגול.

"לאן פניך, ידידנו?" שאלו האווזה

האפורה והנקניק.

"אני יוצא לעולם הרחב" ענה התרנגול.

"ומדוע זאת?" שאלו האווזה האפורה

והנקניק.

"למה לי להישאר בבית?" ענה

התרנגול. "כל יום מאכילים אותי

בגרעיני שעורה, אבל זה רק כדי

שבבוקר אקרע את גרוני בקריאות

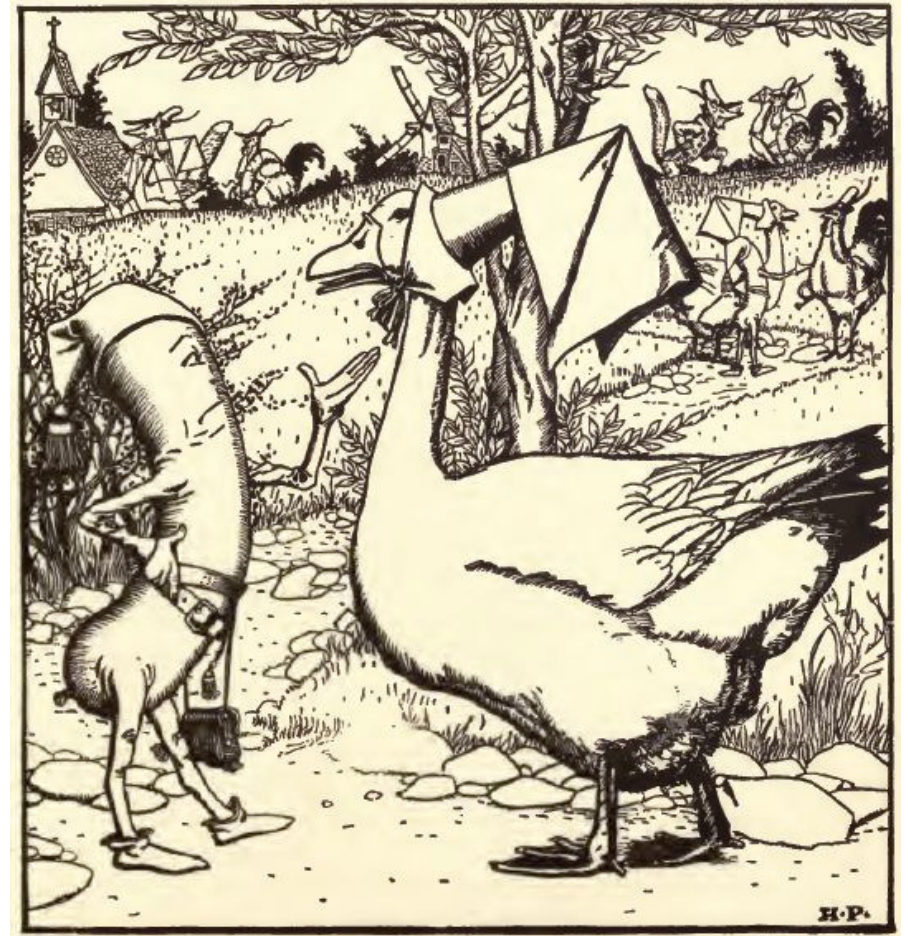
לפועלים שיצאו לשדה ולנערות

שתצאנה לחלוב פרות. זו דרכו של

העולם."

"כן, זה נכון" אמרה האווזה האפורה

ליער הגדול, כי שם כל אחד יכול לחיות
למען עצמו ולא למישהו אחר."

דבריו של השועל מצאו חן בעיניהם
מאוד, ואכן כולם ביחד הלכו אתו לתוך
היער הגדול.

"ועכשיו" אמר השועל לאוּוּזָה האפורה
"את תהי לאשתי." כי עד עכשיו לא
הייתה לו עוד בת זוג, ואפילו אוּוּזָה
אפורה טובה מי לא כלום.

"אבל מה יהיה אתנו?" שאלו הנקניק
והתרנגול.

"אתם ואני נהיה שכנים וידידים" אמר
השועל האדום הגדול, והנקניק
והתרנגול היה מרוצים מאוד, כי מעט
מאוד היה צריך כדי לרצות אותם.

ואמנם הכל היה כפי שאמר השועל
האדום הגדול. האוּוּזָה האפורה שמרה
את נוצותיה לעצמה, הנקניק היה
מפוטם לעצמו והתרנגול קרא למען
אוזניו שלו, והכל התנהל חלק כמו
בשמנת טובה.

השועל האדום הגדול והאוּוּזָה האפורה
היו בעל ואישה, והשועל האדום הגדול
והנקניק והתרנגול היו שכנים וידידים
טובים.

אבל יום אחד אמר השועל האדום

אכפת לך, בקשה לא לקרוא יותר."
"אני עשוי לקרוא ואני מוכרח לקרוא"
אמר התרנגול.
"אתה צריך להפסיק לקרוא" אמר
השועל האדום הגדול.
"אני מוכרח לקרוא" אמר התרנגול.
"אתה צריך להפסיק לקרוא" אמר
השועל האדום הגדול.

הגדול לאוזה האפורה "השכן שלנו,
התרנגול, עושה רעש גדול עם
הקריאות שלו!"
"כן, זה כך!" אמרה האוזה האפורה, כי
היא תמיד שרה לפי צליליו של השועל
האדום הגדול, כמו שצריכה לעשות
אישה טובה.
"אזיי" אמר השועל האדום הגדול "אלך
ואדבר אתו."
והוא הלך לביתו של השכן תרנגול
ודפק בדלת "טפ.. טפ.. טפ.." והתרנגול
בעצמו הציץ החוצה דרך החלון.
"ראה, שכן תרנגול" אמר השועל
האדום הגדול "אתה עושה רעש גדול
עם הקריאות האלה שלך."
"זה יתכן שכן וגם יתכן שלא" אמר
התרנגול "בכל אופן הרעש הזה הוא
בביתי שלי."
"זה נכון" אמר השועל האדום הגדול
"אבל לא צריך להציק לשכנים, אפילו
אם עושים זאת בבית. לכן, אם לא

ואז השועל האדום הגדול הלך לביתו של הנקניק. "טפ.. טפ.. טפ.." הוא דפק בדלת ופתח לו הנקניק בעצמו. "ראה" אמר השועל "הגיעו זמנים קשים ורעב לביתנו." "אני מצטער מאוד" אמר הנקניק "אבל דבר כזה קורה גם לטובים ביותר שבנינו." "זה נכון" אמר השועל האדום הגדול "אבל אתה צריך לעזור לי. קשה לחיות בלי ידיד שאליו אפשר לפנות בעת צרה." "אבל ראה" אמר הנקניק "כל מה שיש לי זה רק על עצמי ובתוך תוכי בלבד." "אבל בכל זאת אני צריך משהו מזה" אמר השועל האדום הגדול. "אך אתה לא יכול לקבל זאת" אמר הנקניק. "בכל זאת אני חייב לקבל זאת" אמר השועל האדום הגדול. "אבל אתה לא יכול לקבל זאת" אמר

"אני מוכרח לקרוא" אמר התרנגול, ובזה הכל הסתיים כי "קרר!" הלך הראש שלו והוא לא קרא כבר יותר. בכל אופן הייתה לתרנגול המילה האחרונה, וזה מנחם קצת. אחרי זה השועל האדום הגדול אכל את התרנגול, הגוף והעצמות, וחזר הביתה. "האם השכן תרנגול יקרא שוב?" שאלה האוזה האפורה. "לא, הוא לא יקרא יותר" אמר השועל, וכך היה באמת. הגיעו זמנים קשים ובבית השועל והאוזה כמעט ולא היה מה לאכול. "ראי" אמר השועל האדום הגדול "שם חי השכן שלנו הנקניק ויש לו מלאי." "כן, זה נכון" אמרה האוזה האפורה. "וידיד צריך לעזור כשחברו בצרה" אמר השועל האדום הגדול. "כן, זה נכון" אמרה שוב האוזה האפורה.

הנקניק.

וכך הם דיברו ודיברו, אך הרי אינך יכול

לדבר כל הזמן על קיבה ריקה.

"קררר! קררר!" והנקניק היה כבר בפיו

של השועל וזה היה הסוף. והשועל
קיבל הכל שהידיד שלו יכול היה לתת
לו והוא חזר הביתה.

"האם השכן הנקניק נתן לך דבר מה?"
שאלה האוזה האפורה.

"או כן, הוא נתן לי כל מה שרק היה לו"
ענה השועל האדום הגדול, וזו הייתה

אמת לאמיתה.

אחרי זה הכל התנהל יפה כמו גלגל
מרוח היטב. אך יום אחד אמר השועל
האדום הגדול לאוזה האפורה "ראי,
העצמות שלי כואבות משכיבה על
האבנים הקשות."

"זה באמת חבל" אמרה האוזה
האפורה "ואילו האבנים היו רכות יותר
הייתי מרוצה מאוד."

"נכון" אמר השועל האדום הגדול "אבל
דיבורים רכים לא עושים את האבנים
רכות יותר. אולי תתני לי קצת מהנוצות
שלך?"

"קצת נוצות? באמת!" אמרה האוזה
האפורה "האם לא בגלל זה יצאתי
לעולם הרחב. אם אתה זקוק לנוצות,
מרוט אותן מהגב שלך."

"פווי!" אמר השועל האדום הגדול "איך
את מדברת. אישה טובה חייבת לעשות
את העולם רך בשביל בעלה."
הייתם צריכים לשמוע איך דיברה

ודיברה ודיברה האוזה האפורה. אך
ללא הועיל. כשמגיעים זמנים קשים
האישה צריכה לרפד את משכב בעלה.
זה מה שאמר השועל האדום הגדול.
"סניפ!.. סנאפ!.. קרר!.. קרר!.." נכרת
ראשה של האוזה האפורה. ואחרי
שהשועל אכל אותה, גופה ועצמותיה,
לא נשאר ממנה ולא כלום.
ואז הוא נשכב על נוצותיה וישן היטב.

וזה מה שרציתי להסביר לכם: אם
שועל אדום גדול ואוזה אפורה
מתחתנים, אחד חייב לדאוג לשני,
ובמיוחד זאת האוזה שחייבת לעשות
זאת.
וגם זאת – יש אנשים שאומרים כי זה
לא נכון, אבל אני אומר לכם כי זה כך.
כי דרכי העולם הן דרכי העולם אפילו
עמוק ביער גדול.

